

**TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG
SZAKSZERVEZETE**

SZEKSZÁRD

Tanya u. 4.

Levelezési cím: 7101 Szekszárd PF: 297
Tel: 06-74-512-297 Fax: 06-74-510-042
e-mail: tmrsz2004@gmail.com
web: <http://www.tmrsz.hu>

Hiv.szám.: SzJKÜ-14/2012/16.

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/1349-2/2018</u>	
Érkezett: <u>2018 OKT 18.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>0</u> db	<u>[Signature]</u>

Ügyszám : IV/1349-1/2018.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

a panaszolt bírói döntések II.r. felperese)
indítványozók képviseletében eljárva a Tisztelt Alkotmánybíróság felhívásában foglaltaknak
eleget téve az alábbi

alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítést

terjesztem elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.IV.21.129/2017/6. sz. ítéletének a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.805/2016/9/II. II. fokú ítéletére, továbbá a Fővárosi Törvényszék 25.P.23.427/2015/18. számú ítéletére is kiterjedően alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I. cikkét, II. cikk, XV. cikk (2) bekezdését , XXVIII. Cikk (1) bekezdését.

Indokolás

A sérelmezett bírói döntések – álláspontunk szerint - ellentétesek az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével , valamint a XXVIII. Cikk (1) bekezdésével.

Az egyenlő bánásmód követelményének sérelmével indítványozói hivatkozás ellenére nem foglalkoztak a bíróságok annak ellenére, hogy a sérelem valószínűsítése megtörtént, a megkülönböztetés alapját képező tulajdonság egyértelműen alátámasztott volt, mégsem

fordítottak figyelmet arra a bíróságok, hogyha ezen feltételek fennállnak, akkor a törvényben szabályozott eljárás lefolytatásának van helye, azaz az ügyészségnek és az OBH-nak kell bizonyítania azt, hogy az egyenlő bánásmód követelményét eljárásuk során – azaz a per alapját képező határozataiknak meghozatala során, illetve annak megfogalmazása kapcsán megtartották.

Az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatban hangsúlyozni kívánjuk, hogy azt a jogszabályban írtak szerint mind I.r., mind II.r. felperes valószínűsítette, hivatkozott arra, hogy a jogsértés szakszervezethez való tartozás kapcsán következett be. A T. Törvényszék nemcsak ezzel kapcsolatban a bizonyítási teherről nem adott tájékoztatást, azzal sem foglalkozott, hogy a törvényi rendelkezés kógensen mit fogalmaz meg.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény kógensen rögzíti, hogy

„19. § (1) Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosultnak kell valószínűsítienie, hogy

a) a jogsérelmet szenvedő személyt vagy csoportot hátrány érte vagy - közérdekű igényérvényesítés esetén - ennek közvetlen veszélye fenyeget, és

b) a jogsérelmet szenvedő személy vagy csoport a jogsértéskor - ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint - rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltak valószínűsítése esetén a másik felet terheli annak bizonyítása, hogy

a) a jogsérelmet szenvedett fél vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy

b) az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.”

Az idézett (2) bekezdésben meghatározott bizonyítás teljes mértékig elmaradt, a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy ha azt az ügyészség vagy az OBH mondja, hogy ilyen nem volt, a pusztá állításuk már bizonyíték, s a fegyveregyenlőség elvével ezen esetben sem törődött a bíróság.

Az egyenlő bánásmód követelményének sérelmével szinte nem is foglalkozott a bíróság annak ellenére, hogy ezen sérelem külön hangsúlyozásra került a legutolsó tárgyalási napon is. A sérelem valószínűsítése megtörtént, a 8. § s) pontjában lévő tulajdonság egyértelműen alátámasztott volt, az eljáró bíróság mégsem foglalkozott a törvényben szabályozott eljárás lefolytatásával, melynek hiányát sem a II. fokú bíróság, sem a Tisztelt Kúria nem vette figyelembe döntése meghozatalakor.

Így álláspontunk szerint az egyenlő bánásmód sérelme megvalósult a döntések meghozatalakor.

Felperesek tisztességes eljáráshoz való joga, továbbá az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való joga is jelentősen sérült a bíróságok eljárása során.

Az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való jog tekintetében elő kívánjuk adni, hogy a kereseti kérelem 2012. május 31-i keltezéssel került benyújtásra a Fővárosi Törvényszékre, mely után több, mint két évvel, 2014. június 27-én került sor az első tárgyalásra, mely már magában ellentmond az ésszerű határidőnek. E körben értékelendő a költségmentességi kérelem elbírálásához kapcsolódó eljárása is az I. fokú bíróságnak, mely teljes mértékig alátámasztja a tisztességes eljárás követelményeinek a semmibe vételét is. Ugyanis az I. fokú bíróság költségmentességi kérelmet elutasító végzése ellen I.r. felperes 2013. június 11. napján nyújtotta be fellebbezését, az viszont a másodfokú bíróságra 2016-ban került csak felterjesztésre.

A tisztességes eljárás keretei között értékelendő azon tény is – álláspontunk szerint -, hogy nem vette figyelembe egyik bíróság sem az iratokat, amelyek csatolásra kerültek, s felperesek állítását igazolták, többek között ez történt azon hivatkozás kapcsán, mikor felperesek állították, hogy I.r. alperes jogellenesen, személyiségi jogot sértő módon adott hírt a médiában – pl. házkutatás megkezdése előtt már közzétette a házkutatást, a bűnösségre való egyértelmű nyilatkozatát – a sérelmezett határozatokkal kapcsolatos esetekről, holott ehhez 2014. március 16-án kelt előkészítő iratunkhoz F/2. és F/4. sz. alatt csatoltunk MTI híradásokat, valamint a Teol és a Sonline közléseit. Ezzel szemben a T. Törvényszék I.r. alperesi állítást magáévá tette, hogy maguk felperesek tették közzé az ügyészségi eljárás momentumait honlapjukon, továbbá azért nem vette ezeket figyelembe, mert szerinte előbb történt a bizonyíték becsatolása, mint a tényállítás.

Sem az I.r. felperes előzetes letartóztatása, sem a lakhelyelhagyási tilalomára vonatkozó körülmények azok súlyosan, kirívóan jogellenességük ellenére – bizonyítási indítványainkat figyelmen kívül hagyva - nem kerültek vizsgálatra a bíróság által. Az indítványozott iratok nem kerültek beszerzésre teljeskörűen, melyek alátámasztották volna felperesi állításokat a megvalósult törvénysértésekkel kapcsolatban, ezen esetben is simán elfogadta valónak alperesi állításokat a bíróság, annak ellenére, hogy nyilvánvalóan a felperesi állítások bizonyíthatóak lettek volna pl. a titkos nyomozás anyagának megismerésével, a tanúk meghallgatásával.

Meg kívánjuk jegyezni a bizonyítási indítványokkal kapcsolatosan azt is, hogy azzal sem foglalkozott egyik bíróság sem példának okáért – ugyanúgy, mint az egyéb jogsérelmek tekintetében is ezt tette -, hogy I.r. felperest I.r. alperes elzárta még a gyermekével való ellenőrizetlen kapcsolattartás lehetőségétől is, mely felperes személyiségi jogát sértette.

Ezen körben a Törvényszék magáévá tette azon logikátlan, megalapozatlan I.r. alperesi állítást, mely szerint I.r. felperes családi – hangsúlyozzuk kiskorú gyermekével való találkozása – kapcsolattartásának ellenőrzése azon oknál fogva volt indokolt „mert a felperes az ellene elrendelt korábbi lakhelyelhagyási tilalom szabályait megszegve bűntársaival, illetve az ügyben részben gyanúsítottként, részben tanúként kihallgatott személyekkel a kapcsolatot felvette, velük személyesen találkozott...” (ítélet 13. oldal 2. bekezdés), azaz a kiskorú gyermek találkozását édesanyjával azért kellett ellenőrizni, mivel „mivel megalapozottan feltehető volt, hogy a büntetőeljárás sikerét, annak eredményességét megghiúsítaná”. Teljesen életszerűtlen érvelés ez, mely bizonyítja I.r. felperes személyiségi jogának sérülését, ugyanis egy általános iskolás, kiskorú gyermekkel való anyai találkozás hogyan is akadályozhatná a

büntetőeljárás sikerét. A pártatlanság látszatának sérelme ezen momentummal kapcsolatban is érzékelhető, hiszen egyik bíróság sem volt hajlandó tüzetesen vizsgálni ezt az érvelésünket.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme körében értékelendő a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítése vagy nem teljesítése, mely a sérelmezett határozatokból jól látszódik, hogy sérelmet szenvedett az eljárás során, hiszen lakonikus rövidséggel számos felperesi bizonyítási indítvány elutasítását – különösen a 2014. március 16. napján kelt felperesi előkészítő iratban előadottakra és a teljes eljárás során tett valamennyi indítványra, mind tanúbizonyítási, mind okirati (pl. Szmsz, ügyrend stb.) bizonyítási indítványokra tekintettel – mindösszesen annyival indokolta ítéletében az I. fokú bíróság :”Ezen túlmenően olyan bizonyítási indítvány nem került előterjesztésre a felperesek részéről, mely a per eldöntéséhez szükséges mértékig való tényállás feltárás körében teljesítendőként egyáltalában felmerülhetett volna”. S ezt helyénvalónak találta mind a II. fokú bíróság, mind a Kúria.

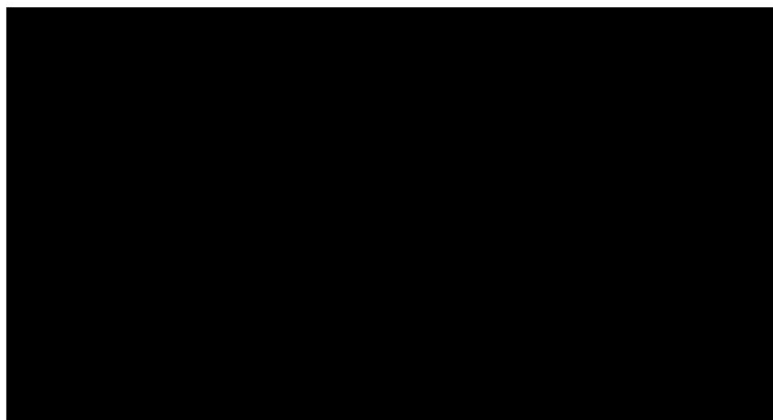
Az ellentmondások feltárására nem törekedett egyik bíróság sem, melyet jól bizonyít példának okáért a nyomozás folytatásának körében rögzített hibás tényállás megállapítás, s ennek következtében azon – álláspontunk szerint - hibás következtetés, iratellenes megállapítás, hogy a nyomozási határidők hosszabbítása a jogszabályoknak megfelelően történt, így személyiségi jogsérelem nem valósult meg. Maga az I. fokú bíróság rögzíti ítéletében a dátumokat I.r. alperes előadása alapján „ A Fejér Megyei Főügyészség Nf.4752/2009-I. számú határozatával 2011. június 2. napján a nyomozás folytatását rendelte el, 2011. június 3-án pedig a Somogy Megyei Főügyészség Nf.314/2010/9-II. számú határozatával a Kaposvári Nyomozó Ügyészségen folyamatban volt nyomozás továbbfolytatását rendelte el. A Kaposvári Nyomozó Ügyészség 2011. június 2-án kelt Ny/37/2010/7-I. számú határozatával a Székesfehérvári Nyomozó Ügyészségen Ny.263/2010. szám alatt folyamatban lévő, illetve a Kaposvári Nyomozó Ügyészségen 37/2010. szám alatt folyamatban lévő nyomozás egyesítéséről határozott” (ítélet 11. oldal utolsó bekezdés). Azaz egyáltalán nem foglalkozott egyik bíróság sem a dátumokkal Már ezen momentumnál ellentmondásban keveredik az ítéleti tényállás és a döntés indokolása az okirati bizonyítékokkal, melynek feloldásához a szükséges lett volna a felperesi tanúbizonyítási indítványoknak való helytadás, melynek elutasítását érdemben a bíróság sem az eljárás során sem ítéletében nem indokolta, s a másik két bíróság sem foglalkozott vele, szintén a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését akadályozva.

A tisztességes eljárás sérelmét jelzik azon II. fokú ítéleti megállapítások, melyek szerint „ Szükségtelen a bizonyításról, a bizonyítási teherről szóló tájékoztatás, ha nincs bizonyítandó tény, mert a felperesek előadása folytán a bíróságnak csak jogkérdésben kell állást foglalnia”. „Az ítéltábla álláspontja szerint ilyen objektív szankciók alkalmazása iránt érdemi vizsgálatot igénylő, eredményes kereset - ... – nem terjeszthető elő... A büntetőeljárásban részt vevő személy nem léphet fel a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a-d pontja szerint...” „ A perbeli jogerős büntetőítélet kizárja, ... hogy a felperesek személye ellen jogellenes támadás történt.” „ A jogerős büntetőítélet kizárja, hogy az I.r. felperes az előzetes letartóztatással okozott szabadságelvonásra alapított személyiségi jogsérelemre hivatkozzon, hiszen e szabadságelvonás az ítélet végrehajtásával egyébként is bekövetkezik."

Ezen megállapításokból is jól látható álláspontunk szerint, hogy a II. fokú bíróság amögé – az általunk nem vitatott – elv mögé elbújva, a tisztességes eljárásnak még a látszatára sem adva, hogy a büntetőbíróság döntése nem bírálható felül, döntött úgy, hogy nem számítanak az esetleges jogsértések, mivel I.r. felperest jogerősen elítélték, így bármiféle személyiségi jogsértés megengedett vele szemben. Így érdemben nem vizsgálta az I. fokú ítélet nem helytálló megállapításait, az I. fokú eljárásban elkövetett eljárásjogi jogszabálysértéseket, mindössze kinyilatkoztatta, hogy I.r. felperest mivel elítélték, semmifajta jogvédelmet nem érdemel, s alperesek azt tehettek – nem törődve a jogszabályi rendelkezésekkel – amit akartak. Erre jó példa a következő ítéleti megállapítás : „...a kényszerintézkedés I.r. felperesnek akkor sem okozott volna többlethátrányt, ha személyes szabadságának korlátozására jogellenesen került volna sor.”

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, jelen hiánypótlásunkkal kiegészített alkotmányjogi panaszunknak szíveskedjen helyt adni.

Szekszárd, 2018. október 17.

indítványozók képviselőjében eljárva
dr. Balázs Ildikó

Tisztelt Alkotmánybíróság

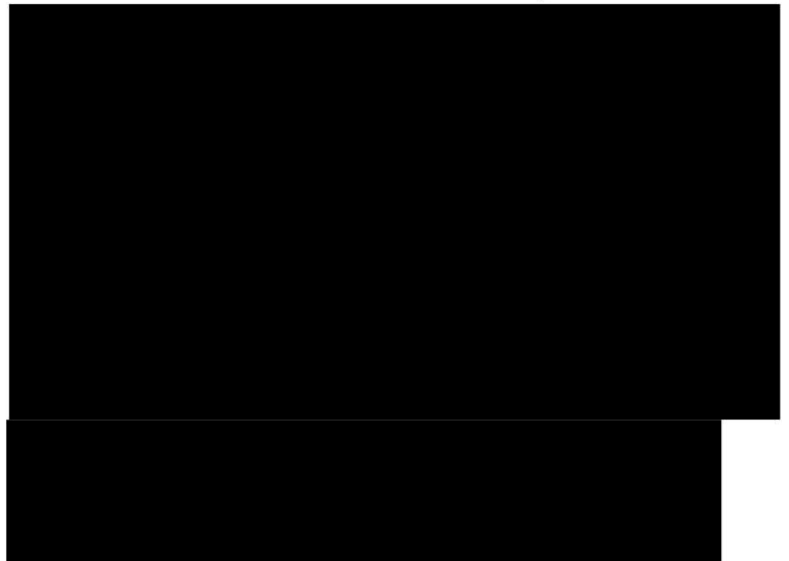
Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

**alkotmányjogi panasz indítvány
hiánypótlása**

(Hiv.szám.: .SzJKÜ-14/2012/16.)

indítványozóknak

a Kúria Pfv.IV.21.129/2017/6. sz. ítélete, a
Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.805/2016/9/II. II.
fokú ítélete, továbbá a Fővárosi Törvényszék
25.P.23.427/2015/18. számú ítéletével
szemben **IV/1349-1/2018.** számon
folyamatban lévő eljárásban